

Podivné setkání

Princ utíkal zámkem jako šílený. Nedíval se napravo ani nalevo a schody bral dolů po čtyřech. Když seskočil na kamennou podlahu přízemí, nezaváhal ani vteřinu a rychle přeběhl prostornou halou do postranní chodby, stáječící se ke stájím. Tou prolétl jako vítr, ale na konci prudce zabrzdil. Chvilí čekal, až se mu ztíší rozbouřený dech, a pak po špičkách vešel do stáje. Zlatohnědý hřebeček jeho dupot slyšel a teď napjatě hleděl ke dveřím. Jakmile se v nich chlapec objevil, kůň radostně zaržál.

„Sluníčko,“ oslovil princ svého čtyřnohého přítele nezvykle vážně, „jak se ti daří?“

Místo odpovědi kůň přejel svými hebkými pysky Fabrisovi po tváři.

„Uličníku,“ řekl princ tiše. Pak oběma rukama objal zlatou hlavu milovaného koně a přitiskl se k ní. V ten okamžik napětí v jeho srdci povolilo a princ se rozplakal. Slzy se mu bez zábran řinuly z očí a mizely v zlatohnědé hřívě.

Koník se trpělivě nechal objímat a přátelsky se o prince otíral. Byl však zmatený, nechápal, co se jeho příteli stalo. Měl tohoto hbitého, usměvavého chlapce, který s ním dennodenně vyjížděl na dlouhé projíždky, moc rád. Ještě nikdy ho neviděl smutného, až teď. Nevěděl proto, co má dělat, a tak se aspoň vymanil z princova objetí, zvedl hlavu a nečekaně silně zaržál. Znělo to, jako by říkal: „Co je s tebou? Jak ti můžu pomoci?“

Princ přestal plakat a rukávem si otřel z obličeje slzy. Tíseň ze strašlivého úkolu, který mu dal otec k dvanáctým narozeninám, mu stále

svírala hrud. Avšak zároveň si uvědomil, že jeho kamarád na něj trpělivě čekal a teď by se rád proběhl.

Rychle Sluníčka osedlal a vyvedl ze stáje. Několikrát ho přitom přátelsky pleskl po mohutném hřbetě. To bylo známé pobídnutí. Sluníčko se vesele rozeběhl a chvíli cválal sám bez svého jezdce.

Když si dostatečně užil svobody, přiběhl zpátky a začal přešlapovat na místě, jako by chlapce pobízel: „Tak rychle, nasedej. Na co ještě čekáš?“

Během vteřiny byl Fabris v sedle. Sklonil hlavu a zašeptal mu do ucha: „Kupředu! Běž rychle jako vítr!“

Pro zlatohnědého hřebečka to byl vytoužený povel. Šťastně zadupal kopyty a vesele zaržál. Pak proběhl zámeckou branou a prudce vyrazil na cestu, která se vinula do dálky mezi poli.

Z okna zámku jejich kroky zachmuřeně sledoval král. Uvědomoval si, že Fabris je nyní z věštby velmi zklamaný. Věděl, že okamžitě odjede na hřbetě svého milovaného koně pryč. Chápal, že jeho syn potřebuje čas, aby pochopil, co na něm věštba žádá. Brzy se vrátí zpátky, tím si byl jistý!

Teď však musí zahnat myšlenky na syna, protože ho na Slavnosti dvanáctiletých čekají soutěžící chlapci. Určitě se hned budou vyptávat, proč princ nezávodí. Nebude jim lhát a řekne jen, že Fabris musel odjet.

Daren si ztěžka povzdychl. Obavy, které se mu vloudily do srdce při pohledu na synkův vyděšený obličej, ho znepokojovaly. Doteď jeho království žilo šťastně. Nechal vychytat všechny lapky a násilníky. Každý měl práci a lidé tu žili spokojeně.

Bude to zítra stejné? napadlo ho, ale hned tuhle chmuru vytěsnil myšlenkou, že všechno nakonec jistě dobře dopadne. Odvrátil se od okna a pevným krokem sestoupil po schodišti dolů. Venku svět vypadal neporušeně. Sluneční paprsky krále objaly a doprovodily ho mezi soutěžící chlapce.

Fabris zatím rychle odjížděl na hřbetě svého koně pryč a jízda jarní přírodou ho uklidňovala. Louka, po které koník běžel, voněla

sladkými vůněmi květín. Svět pod modrým nebem byl klidný a radostný a nic nenasvědčovalo tomu, že by se něco mohlo pokazit. Princí najednou všechno, co prožil, připadalo tak podivné, že to určitě nemohla být pravda. Během rychlé jízdy z něj smutek vyprchal a začal o věštbě pochybovat.

Otec si myslí, že ho navštívila Anakrá. Vůbec ho nenapadlo, že se za ni může někdo vydávat, uvažoval. Takovou šílenou věštbu by přeci nikdo normální nevymyslel. Škoda, že jí táta uvěřil. Já bych to neudělal. Teď se ta bláznivá stařena někde směje, jak jí naletěl samotný král.

Fabris byl najednou přesvědčený, že odhalil pořádně hloupý podvod. „Tátu napálila a mně zkazila narozeniny, babice jedna!“ zanađával a hned se rozhodl, že o tom nesmyslu už nebude přemýšlet.

Dokonce ho napadlo, že by se měl vrátit. Jenže když si vybavil rozhovor s otcem, k návratu pocítil velikou nechuť. Své narozeniny oslaví jinak, než si původně přál. Slavnost musí oželet, ale naštěstí ještě zbývá odpolední návštěva u kamaráda Říši. Sice mu slíbil, že za ním přijede až po slavnosti, když se však objeví dřív, kamarád se určitě zlobit nebude. Ale nepojede za ním hned, protože potřebuje čas, aby se ze všeho vzpamatoval. Pohlédl k lesu, který se černal v dálce. Nikdy v něm ještě nebyl. Prozkoumá ho a pak to oklikou vezme ke statku Říšových rodičů.

Po opojné jízdě dorazil na kraj lesního porostu. Neznámý les byl ponurý, velmi nevlídný a obklopený houštinou spletitých větví. Když se jimi prodrali, vstoupili na tajemné a zšeřelé místo, kterému vládla nevysoká černá skála.

Fabris seskočil na zem.

Skála k němu tajemně shlížela a téměř se zdálo, že ho zve k sobě nahoru. Zvědavě se k ní vydal a svižně vylezl na vrchol, který končil kamennou plošinou. Posadil se tady a po krátké chvíli ho zarazilo podivné ticho. K tomu všemu ho začalo i podezřele brnět v zádech.

Rozhlédl se, ale nikdo jiný kromě něj a Sluníčka tady nebyl, a tak se pro jistotu podíval ještě za sebe. V ten okamžik polekaně vykřikl a jako popíchnutý vyskočil na obě nohy.

Přímo za ním ležel schoulený bílý had. Hlavičku měl napjatě vzpřímenou nad stočeným tělem a zelenýma očima se upřeně díval na prince. Ten by odtud nejraději zmizel, jenže hadí pohled ho připoutal na místo. Chlapec mu omámeně hleděl do pronikavě pichlavých očí a cítil, jak ho hadí pohled uspává. Z posledních sil se té divné síle vzepřel a odvrátil hlavu. Úprkem seběhl ze skály a rychle zamířil ke svému koni. Avšak v půli cesty škobrtl o kámen a svalil se mezi keře. Rychle vstal, ale zem se pod ním zbortila a princ se kamsi propadal.

Chvilí překvapeně a nehnutě ležel na dně jakési jámy. Pak zkusil pohnout tělem, našťástí bylo v pořádku. Pomalu se zvedl a pohlédl vzhůru. Tam se nevyškrábe!

Rozhlédl se kolem sebe, a co uviděl, ho překvapilo. Blízko něj zel do skály tajemný otvor, napůl zahalený vzrostlým keřem. Nahlédl dovnitř a po krátkém zaváhání opatrně vstoupil do temné chodby. Po několika krocích se chodba začala stáčet a princ se ocitl ve tmě. Napadlo ho, že se vrátí, ale zvědavost ho přemohla, a tak se klopýtavě vydal podél zdi kupředu.

Náhle temnotou nečekaně zazářilo teplé žluté světlo. Osvětlovalo malou jeskyni, do jejíž hliněné stěny byla zabodnutá hořící louč. Svítila na malé lůžko, pokryté slámou, a také na začátek chodbičky vedoucí kamsi nahoru.

Udivený chlapec si osvětlenou jeskyni zaujatě prohlížel. Najednou ho příšerně vylekal stín lidské postavy, který po hliněných schodech scházel dolů. Princ napětím skoro nedýchal a s obavami čekal, kdo se před ním objeví.

Stín vyplul z příšeří chodby a změnil se v chlapce, kterému mohlo být jedenáct, možná dvanáct let. Na jeho pohublém těle visely děravé plátěné kalhoty a potřhaná kazajka. V jeho tváři, lemované zrzavými kadeřemi byl smutek i velké zoufalství.

Princ mu chtěl vysvětlit, jak se sem dostal, ale odrbánek si ho nevsímal, dokonce o něj ani nezavadil pohledem. Navíc kolem něj neustále kroužila zvláštní průhledná šedomodrá mlha, která nedovolila, aby se k němu princ přiblížil. Mohl ho jen pozorovat, a tak viděl, že

zrzek odkudsi vytáhl misku s vodou a vychrstl ji na hliněnou zeď. Pak špičatým klacíkem vyryl do stěny několik písmen. Když skončil, došel k lůžku a unaveně se na něj položil.

Princ si zeď zaraženě prohlížel. Bylo do ní vyryto: „Tatínku, scházíš mi!“

„Kde je tvůj táta?“ zeptal se zvědavě.

Chlapec neodpovídal. Smutně hleděl do stropu a po tvářích mu stékaly slzavé potůčky.

Princ se znovu pokusil překonat tu zvláštní sílu, která mu bránila, aby s neznámým chlapcem alespoň promluvil a nějak zmírnil jeho stesk. To se mu sice nepodařilo, avšak najednou měl silný pocit, že se ve svých myšlenkách na utrpení toho neznámého kluka nějakým záhadným způsobem napojil. Na hrudi se mu okamžitě rozhořela bolest, která byla tak silná, že zavřel oči a usilovně se jí snažil zahnat.

Když je po chvíli otevřel, s úžasem sledoval, jak se chlapec, hořící louč i lůžko ztrácí v modrošedých mlhavých vírech. Teď už na nic nečekal a ve tmě, která nastala, se vydal po hliněných schodech nahoru k malému pramínku světla, jenž dovnitř pronikal úzkou skalní štěrbinou. Namáhavě se jí protáhl ven a s velkou úlevou ponurou jeskyni opustil.

Jakmile ho Sluníčko uviděl, vesele zaržál. Princ ho láskyplně pohladil po zlaté hřívě. „Nevěřil bys, co jsem v té jeskyni prožil,“ šeptal mu do ucha vystrašeně. Strach mu ještě chvíli zběsile tepal v krvi a opustil ho až ve chvíli, kdy jim nad hlavou opět zazářilo slunce.

„Jedeme za Ríšou! Ten bude koukat, až mu všechno povyprávím!“ zahalekal královský synek, když se vymotali z ponurého lesa. S tímhle výkřikem se princ konečně trochu uklidnil.

